

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce	BENEFIT Development a.s., se sídlem U Hrušky 55/13, Praha 5, zastoupený advokátem MUDr. Mgr. Danielem Mališem, LL. M.,
proti	se sídlem Na Rybníčku 1329/5, Praha 2,
žalovanému	Magistrát hlavního města Prahy, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2015, č. j. MHMP 353484/2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I.
Základ sporu

1. Odbor výstavby Úřadu městské části Praha 17 (dále také jako „stavební úřad“) obdržel dne 7. 11. 2013, žádost žalobce o vyjádření stavebního úřadu k záměru nazvaném „Pietní park pro zvířata chovaná v zájmových chovech v Praze – Zličíně“ (dále jen jako „pietní park“) z hlediska územně plánovací dokumentace a to pro účely zjišťovacího řízení podle § 7 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), (dále jen „zákon č. 100/2001 Sb.“).
2. Stavební úřad vydal dne 25. 11. 2013, sdělení č. j. ÚMČP17 018344/2013/VYS/Ur, sp. zn. S-ÚMČP17 018344/2013/2, v němž k předloženému návrhu uvedl, že jeho soulad s územně plánovací dokumentací nelze jednoznačně potvrdit bez projednání s dotčenými orgány.
3. Na základě výzvy ze dne 16. 10. 2014, kterou žalovaný adresoval stavebnímu úřadu, vydal stavební úřad usnesení ze dne 17. 12. 2014, č. j. ÚMČP17 021119/2014/VYS/Sy, sp. zn. S-ÚMČP17 021119/2014/1, kterým shora uvedené sdělení ze dne 25. 11. 2013 zrušil a to s účinky ode dne, kdy bylo vydáno.
4. Proti usnesení stavebního úřadu ze dne 17. 12. 2014, č. j. ÚMČP17 021119/2014/VYS/Sy, sp. zn. S-ÚMČP17 021119/2014/1, podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný zamítavě napadeným rozhodnutím.

II.
Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Jak v podané žalobě uvedl, je žalobce vlastníkem pozemků v Praze – Zličíně, které jsou podle územního plánu hl. m. Prahy (dále též jako „ÚP HMP“) součástí monofunkční plochy – parky, historické zahrady a hřbitovy. V souladu s regulativy tohoto území žalobce k využití svých pozemků připravil projekt pietního parku.
6. Pietní park spadá do kategorie II. záměrů podle přílohy č. 1 zákona č. 100/2001 Sb.
7. Po té, co podrobně vylíčil postup městské části Praha – Zličín vůči němu samotnému i záměru vybudovat pietní park, a popsal, za jakých okolností byla vydána rozhodnutí uvedená v úvodní části rozsudku, žalobce vznesl tyto žalobní námitky:
 - a) Absence pravomoci žalovaného k vydání výzvy ze dne 16. 10. 2014, nezákonnost této výzvy,
 - b) Absence nezákonnosti vyjádření k EIA jako podmínky jeho zrušení,
 - c) Zrušení vyjádření k EIA po uplynutí zákonných lhůt,
 - d) Nezákonnost zrušení vyjádření k EIA, újma způsobené žalobci,
 - e) Správnost vyjádření k EIA,
8. Žalobce konkrétně namítá následující: ad a) pietní park vzhledem k povaze jeho provozu spadá do kategorie II. záměrů podle přílohy číslo 1 zákona č. 100/2001 Sb. Podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona je předmětem posuzování podle tohoto zákona, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení zahájeném na podkladě oznámení ve smyslu § 6 zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

9. Žalobce v listopadu roku 2013 požádal stavební úřad, aby toto vyjádření vydal. Stavební úřad žádosti vyhověl a po posouzení souladu pietního parku s územním plánem hlavního města Prahy vydal vyjádření, v němž popsal regulativy funkčního využití pozemků žalobce a soulad pietního parku s nimi (dále jako „vyjádření k EIA“). Žalobce vyjádření k EIA předložil jako součást oznámení záměru Ministerstvu životního prostředí, které si posouzení vlivů pietního parku vyhradilo na základě § 23 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb.
10. Žalovaný dne 16. 10. 2014 pod č. j. 147944/2014, vydal výzvu ke zrušení vyjádření k EIA, na základě které stavební úřad vyjádření k EIA zrušil, neboť se cítil být výzvou žalovaného vázán, žalovaný však k učinění výzvy oprávněn nebyl. Žalobce trvá na tom, že nezákonná výzva žalovaného je v rozporu s § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a rovněž odporuje čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Na tom nic nemění ani skutečnost, že rozhodnutí bylo vydáno podle § 156 odst. 2 správního řádu, tedy z úřední povinnosti, neboť podstatné je co správní orgán k jeho vydání skutečně vedlo. Žalobce rovněž vytýká absenci vlastního odůvodnění zrušení vyjádření k EIA. Napadeným rozhodnutím žalovaný neodstranil vady prvoinstančního rozhodnutí, ale snažil se jeho vady zakamuflovat.
11. Ad b) pokud jde o nezákonnost vyjádření k EIA, žalobce konstatoval, že územní plán hlavního města Prahy je opatřením obecné povahy, nikoli právním předpisem. Stavební úřad při posuzování souladu pietního parku s ÚP HMP právní předpis nevykládal a ani neaplikoval, výsledek posouzení je otázkou správního uvážení. Nedostatky závěrů vyjádření k EIA, které žalovaný shledává, by mohly být toliko nesprávnostmi, pro kterou nelze vyjádření k EIA zrušit. Nemohou však být rozporné s právním předpisem.
12. Ad c) Prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí subjektivní i objektivní lhůty stanovené k jeho vydání podle § 96 odst. 1 správního řádu.
13. Vyjádření k EIA bylo přílohou pro oznámení záměru pietního parku a podkladem pro zjišťovací řízení, jehož účinky s ukončením zjišťovacího řízení pominuly. Postupem podle § 156 odst. 2 správního řádu nelze rušit vyjádření k EIA. Prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem po skončení zjišťovacího řízení.
14. Přezkumné řízení podle § 96 odst. 1 správního řádu lze zahájit ve lhůtě 2 měsíců ode dne, kdy se správní orgán dozví o důvodech jeho zahájení, nejpozději do jednoho roku od zahájení přezkoumávaného rozhodnutí. Při postupu podle § 156 odst. 2 správního řádu se aplikují lhůty pro zahájení přezkumného řízení. Údajné vady vyjádření k EIA stavební úřad znal nejpozději 25. 11. 2013, kdy vyjádření vydal. Dvoutměsíční subjektivní lhůta uplynula již dne 25. 1. 2014, roční objektivní lhůta 25. 11. 2014. Obě lhůty uplynuly před vydáním prvoinstančního rozhodnutí dne 17. 12. 2014.
15. Žalobce trval na tom, že vyloučení aplikace lhůt přezkumného řízení při postupu podle § 156 odst. 2 správního řádu by vedlo k nedůvodným rozdílům při ochraně právní jistoty adresátů.
16. Ad d) Žalobce se dovolává § 94 odst. 4 správního řádu, který správnímu orgánu ukládá přezkumné řízení zastavit v případě hrozící újmy účastníku řízení. Má za to, že tento princip přiměřeně platí i pro postup podle § 156 odst. 2 správního řádu.
17. Jak žalobce uvedl, posuzování vlivů pietního parku na životní prostředí probíhá již od roku 2013 a v současné době (v době podání žaloby pozn. soudu) se nalézá ve fázi přípravy posudku podle § 9 zákona č. 100/2001 Sb. Na vypracování nezbytné dokumentace žalobce

vynaložil peněžité prostředky v řádu statisíců Kč, které by přišly vniveč v případě opakování některé již skončené fáze posuzování vlivů pietního parku. V porovnání s újmou, která by žalobci vznikla zdržením posouzení pietního parku na životní prostředí, by se však nejednalo o újmu podstatnou. Oddálením realizace pietního parku by žalobci vznikla majetková újma v milionech Kč. Jiné osobě ani veřejnému zájmu při tom vydáním vyjádření k EIA újma nevznikla.

18. Žalobce dále zdůraznil, že zjevná je i jeho dobrá vůle při získání vyjádření k EIA. Žalobce poskytl stavebnímu úřadu relevantní část dokumentace a další podstatné informace, stavební úřad mohl použít další podklady, které měl k dispozici, doplnění podkladů však nevyžadoval. Dobrou víru je třeba zkoumat k okamžiku vydání vyjádření, pozdější odůvodnění vyjádření jí zpochybnit nelze. Posuzování dobré víry žadatele na základě obsahu vyjádření vylučuje též zásada presumpce správnosti úkonů správních orgánů. Presumpcí správnosti bylo nadáno i vyjádření k EIA a dobrou víru žalobce při jeho získání nelze zpochybnit jeho obsahem.
19. Jak dále žalobce namítl, zpochybnění dobré víry žalobce nezákonným stanoviskem žalovaného vylučují okolnosti jeho vydání i jeho obsah.
20. Žádný právní předpis nezmocňuje žalovaného k jeho vydání a to ani § 6 odst. 1 písm. e) stavebního zákona. Žalovaný se nemůže vyjadřovat či vydávat stanoviska ke stavebním záměrům, jak se mu zamane. Působnost dotčeného orgánu lze vykonávat jen ve vztahu ke konkrétnímu řízení, tedy k územnímu řízení o umístění pietního parku. Stanovisko v souladu s § 86 odst. 2 písm. b) stavebního zákona obstarává pouze žadatel. Žalobce uzavřel, že stanovisko žalovaného bylo vydáno bez zákonného zmocnění na základě zjevně zmanipulovaných podkladů a jeho obsah není pravdivý. Skutečnost, že ve vyjádření k EIA byla zmínka o tomto stanovisku, nemůže odůvodnit závěr, že žalobce při získání vyjádření k EIA nebyl v dobré víře.
21. Ad e) žalobce trval na tom, že celoměstský systém zeleně je na pozemcích žalobce vymezen jako územní rezervy, případné budoucí využití je podmíněné změnou územního plánu, které zatím není pro rozhodování o umísťování staveb na nich závazné. Pietní park odpovídá podmínkám případného budoucího využití.
22. Realizaci pietního parku nebrání zahrnutí pozemků žalobce do „podplochy“ PP- parky podrobného členění ploch zeleně, jelikož ÚP HMP nestanoví žádné regulativy funkčního využití „podploch“ tohoto členění a převážnou část rozlohy pietního parku navíc budou tvořit parkově upravené plochy.
23. Vymezení veřejně prospěšné stavby lesoparku na pozemcích žalobce zakládá pouze předkupní právo hlavního města Prahy pro případ, že by je chtěl žalobce prodat, ale jejich využití přímo žalobcem v souladu s funkčním využitím podle ÚP HMP neomezuje.
24. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. S odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlil, že pozemky záměru se nacházejí ve funkční ploše parky, nikoli hřbitovy. Původní vyjádření stavebního úřadu tuto informaci neobsahovalo. Žalovaný připomenul, že vlastnické právo žalobce je omezeno územním plánem, nikoli zrušením vyjádření pro EIA.

III.

Obsah správního spisu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

25. Z připojeného správního spisu se podává, že žalobce je vlastníkem pozemků zapsaných na listu vlastnictví 896, pro obec Praha, katastrální území Zličín u katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha.
26. Podle výpisu z katastru nemovitostí jde konkrétně o tyto pozemky: parcela č. 668/3, o výměře 478 m², trvalý travní porost, parcela č. 668/9 o výměře 28 m², ostatní plocha, parcela č. 673/1, o výměře 2 286 m², trvalý travní porost, parcela č. 673/3 o výměře 11 556 m², trvalý travní porost, parcela č. 674/4 o výměře 3 909 m², trvalý travní porost, parcela č. 674/5 o výměře 8 516 m², trvalý travní porost (dále jako „dotčené pozemky“).
27. Podáním ze dne 7. 11. 2013 žalobce požádal stavební úřad o vyjádření k záměru „Pietní park pro zvířata chovaná v zájmových chovech v Praze – Zličíně“ z hlediska územně plánovací dokumentace. Vedle výpisu z katastru nemovitostí k žádosti předložil koordinační výkres pietního parku, průvodní zprávu a souhrnnou technickou zprávu. V podané žádosti žalobce uvedl, že dotčené pozemky jsou podle výkresu č. 4 - plán využití ploch grafické části Územního plánu hl. m. Prahy součástí monofunkční plochy – parky, historické zahrady a hřbitovy a odkázal na regulativy územního plánu ve znění opatření obecné povahy hlavního města Prahy č. 6/2009 ze dne 22. 10. 2010, stanovící závazné využití těchto ploch.
28. V žádosti žalobce uvedl, že pietní park budou tvořit plochy pro pohřbívání ostatků drobných zvířat v urnách umístěných v plastových schránkách pomníčků a kolumbáriích. Symbolické množství popela bude možno rozptýlit na rozptylové loučce. Areál bude parkově upraven, zřízeny budou přístupové komunikace pro pěší a drobná zahradní architektura. Součástí pietního parku byly dále objekty nezbytné pro jeho provoz a údržbu, případně s ním funkčně související. Konkrétně se jednalo o parkoviště pro návštěvníky, budovu s prodejnou potřeb pro pohřbívání a údržbu pietních míst, prostory pro správu a ostrahu parku. Dále měla být na dotčených pozemcích umístěna budova obřadní síně se zařízením pro kremaci zvířat, parkoviště pro návštěvníky, účelová komunikace, parkoviště pro vozidla obsluhy, budova s kamenickou dílnou, zahradnictvím a garážemi pro vozidla obsluhy, zahradní techniku a skleník pro pěstování květinové výzdoby. Součástí parku měla být dále budova informačního centra se zahradní restaurací a s možností přechodného ubytování pracovníků.
29. K žádosti žalobce rovněž připojil koordinační výkres s legendou podrobně popisující využití jednotlivých budov.
30. Sdělením ze dne 25. 11. 2013, č. j. ÚMČP17 018344/2013/VYS/Ur, se stavební úřad k záměru vyjádřil následujícím způsobem: *„Předložený návrh je z hlediska platného územního plánu - výkresu číslo 4 (plán využití ploch) a přílohy číslo 1 regulativy funkčního a prostorového uspořádání území hlavního města Prahy pro plochy určené pro pohřbívání, urnové háje, kolumbária, rozptylové louky a plochy určené pro pohřbívání zvířat v domácích chovech přípustný, včetně doplňkového funkčního využití pro pěší komunikace a nezbytná plošná zařízení a liniová vedení TV (sloužící stavbám zařízením uspokojujícím potřeby území vymezeného danou funkcí). Návrh na umístění komunikací účelových, zahradní restauraci, krematoria, obchodní zařízení s celkovou plochou nepřevyšující 200 m² prodejní plochy, nerušící služby 1 (to vše platí jen pro hřbitovy), drobná zahradní architektura a staveb a zařízení pro provoz a údržbu a ostatních staveb souvisejících v území výjimečně přípustný. Dále je nutné konstatovat, že s ohledem na celoměstský systém zeleně, který tvoří překryvnou vrstvu funkčním plochám a který má vlastní regulativy zpřisňující regulativy funkčních ploch nelze jednoznačně*

potvrdit soulad s územně plánovací dokumentací bez projednání s dotčenými orgány. Stavební úřad disponuje stanoviskem úřadu územního plánování (Odbor územního plánu hlavního města Prahy ze dne 19. 2. 2013, č. j. S-MHMP107536/2013/OUP, pozn. od 1. 10. 2013 Odbor stavební a územního plánu MHMP) který má podle § 6 odst. 1 písm. e) stavebního zákona v územním řízení postavení dotčeného orgánu a který ve svém stanovisku konstatuje, že s ohledem na návrh umístění záměru v celoměstském systému zeleně a s ohledem na vyhlášenou veřejně prospěšnou stavbu není možné.“

31. Starostka městské části Praha – Zličín dne 5. 2. 2014 pod č. j. 00217/2014/Zlic/OPRI, podala podnět ke změně sdělení ze dne 25. 11. 2013, č. j. ÚMČP17 018344/2013/VYS/Ur, s tím že toto sdělení stavebního úřadu neodpovídá právním předpisům, neboť záměr žalobce je v rozporu s územně plánovací dokumentací.
32. S odkazem na stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy odboru územního plánu jako úřadu územního plánování ze dne 19. 2. 2013, č. j. S-MHMP107536/2013/OUP, konstatovala, že záměr „Pietní park pro zvířata chovaná v zájmových chovech v Praze Zličíně“ je v rozporu s platným územním plánem hlavního města Prahy.
33. Rozpor záměru byl spatřován v těchto bodech:
 - a) Záměr se nachází v ploše, která je zahrnuta do celoměstsky významného systému zeleně, kde je přípustné umísťovat pouze stavby a zařízení související s provozem a údržbou těchto ploch. Navrhované stavby nesouvisejí s provozem a údržbou ploch zeleně, ale s provozem a údržbou zařízení a ploch pro likvidaci zvířecích ostatků a realizace záměru tak nesplňuje požadavky územního plánu hlavního města Prahy pro využití daného území.
 - b) Záměr není v souladu s vymezeným funkčním využitím. Pro plochy zeleně je totiž funkční využití patrné z výkresu číslo 4 územního plánu, konkretizováno a specifikováno ve výkresu číslo 31 územního plánu - Podrobné členění ploch zeleně. V rámci plochy je nutno rozlišovat plochy určené pro parky a plochy určené pro hřbitovy, jež jsou vymezeny samostatně. Daný záměr je navrhován v ploše parky, tedy v ploše neurčené pro krematoria nebo plochy určené pro pohřbívání zvířat a jeho umístění na daných pozemcích není podle územně plánovací dokumentace možné.
 - c) Na daných pozemcích je též vyhlášena veřejně prospěšná stavba 2/ZP/57- Zličín, zřízení lesoparku - ulice Hrozenkovská. Dané plochy jsou určeny územním plánem pro realizaci této veřejně prospěšné stavby.
 - d) Podle výkresu číslo 37 územního plánu hlavního města Prahy - Vymezení zastavitelného území – se jedná o plochy mimo zastavitelné území, tj. plochy nezastavitelné, kde územní plán nepředpokládá možnost urbanizace daného území.
34. Žalovaný vydal dne 30. 4. 2014 usnesení č. j. MHMP 622371/2014, kterým jako nadřízený orgán podle § 81 odst. 3 písm. a) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze a podle § 80 odst. 4 písm. b) správního řádu převzal přezkoumání sdělení stavebního úřadu ze dne 25. 11. 2013, č. j. ÚMČP17 018344/2013/VYS/Ur. Jak se podává z odůvodnění tohoto rozhodnutí, po té, co se městská část Praha – Zličín shora uvedeným podáním obrátila na stavební úřad se žádostí o změnu obsahu sdělení podle § 156 odst. 2 správního řádu, stavební úřad dne 11. 2. 2014 sdělil, že pro navrhovaný postup není dán důvod. V tom byla

spatřována nečinnost stavebního úřadu, která vedla žalovaného k převzetí věci za účelem jejího přezkumu.

35. Rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 24. 7. 2014, č. j. MMR-20615/2014-83/1432, bylo k odvolání žalobce usnesení žalovaného ze dne 30. 4. 2014 usnesení č. j. MHMP 622371/2014, zrušeno.
36. Následně žalovaný vydal dne 16. 10. 2014, pod č. j. MHMP 1479744/2014, výzvu ke zrušení nesprávného sdělení ze dne 25. 11. 2013, č. j. ÚMČP17 018344/2013/VYS/Ur. Odbor stavebního a územního plánu MHMP v této výzvě uvedl, že dle platného územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, včetně změny číslo Z 1000/00 vydané usnesením zastupitelstva hlavního města Prahy číslo 30/86 dne 22. 10. 2009 formu opatření obecné povahy číslo 6/2009, s účinností od 12. 11. 2009, je stavební záměr navrhován dle výkresu číslo 4 - plán využití ploch - do monofunkční plochy ZP - parky, historické zahrady, hřbitovy, s určením zeleně vyžadující zvláštní ochranu. Žalovaný uvedl, že pro stanovení možnosti výstavby v území není závazný pouze výkres číslo 4 platného územního plánu ale rovněž další výkresy.
37. Ve výkresu číslo 31- podrobné členění ploch zeleně je plocha ZP dále členěna na plochu určenou pro parky a pro hřbitovy; v daném případě se jedná o území PP - parky. Celé předmětné území je součástí celoměstského systému zeleně jako územní rezerva. Podle výkresu číslo 19 - územní systém ekologické stability je území součástí navrhovaného celoměstského systému zeleně. Podle výkresu číslo 25 - veřejně prospěšné stavby - je celé území součástí veřejně prospěšné stavby 2/ZP/57 určené pro zřízení lesopark - ulice Hrozenkovská. Podle výkresu číslo 37 - vymezení zastavitelného území - se jedná o nezastavitelné území mimo hranici současně zastavěného území obce.
38. Žalovaný dále uvedl, že v předmětném území se nachází ochranné bezpečnostní pásmo hlavních energetických liniových staveb ve smyslu zákona č. 458/2000 Sb. Podle výkresu číslo 10 - energetika - se zde nachází trasa plynu VTL a městská regulační stanice. Podle textové části opatření obecné povahy číslo 6/2009 je v ploše ZP - parky historické zahrady hřbitovy, přípustné funkční využití: Parky, zahrady, vinice, a to vše na rostlém terénu, plochy určené k pohřbívání, urnové háje, kolumbária, rozptylové louky a plochy určené pro pohřbívání zvířat v domácích chovech. Plochy jsou však dále členěny podle výkresu číslo 31- podrobné členění ploch zeleně. Toto členění je závazné a musí být respektováno. Z uvedeného vyplývá, že v ploše s funkčním využitím pro park nebo zahradu nelze realizovat záměr pro hřbitov a naopak. V daném případě bylo předmětné území určeno územním plánem pro park a důležitost toto určení je podpořena tím, že je zde park stanoven jako veřejně prospěšná stavba lesoparku. Záměr realizovat v daném území pietní park pro zvířata chovaná v zájmových chovech s obřadní síní se spalovacím zařízením a dalšími objekty souvisejícími se hřbitovem pro zvířata není zcela jednoznačně a prokazatelně v souladu s platným územním plánem.
39. Usnesením ze dne 17. 12. 2014, č. j. ÚMČP17 021119/2014/VYS/Sy, sp. zn. S-ÚMČP17 021119/2014/1, stavební úřad zrušil sdělení ze dne 25. 11. 2013, č. j. ÚMČP17 018344/2013/VYS/Ur, postupem podle § 156 odst. 2 správního řádu. Z odůvodnění rozhodnutí se podává, že stavební úřad respektoval právní názor vyslovený nadřízeným správním orgánem, odkázal na důvody, pro které jej žalovaný vyzval ke zrušení sdělení ze dne 25. 11. 2013, č. j. ÚMČP17 018344/2013/VYS/Ur, a přistoupil k jeho zrušení, neboť

oprava sdělení, které je zčásti v rozporu s právními předpisy podle § 156 odst. 1 správního řádu není možná.

40. Žalobce podal proti usnesení stavebního úřadu odvolání, o němž zamítavě rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
41. Z usnesení č. 30/86 ze dne 22. 10. 2009, kterým zastupitelstvo hl. m. Prahy vydalo změnu Z1000/00 Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, vzal soud za prokázané, že z hlediska struktury funkčního využití území (Oddíl 3) je území města rozděleno na polyfunkční území a monofunkční plochy. Monofunkční plochy se dělí na kategorie mimo jiné: příroda, krajina a zeleň, což zahrnuje též parky, historické zahrady a hřbitovy, označené jako ZP, jejichž funkční využití zahrnuje: parky, zahrady, sady, vinice, plochy určené pro pohřbívání, urnové háje, kolumbária, rozptylové louky a plochy určené pro pohřbívání zvířat v domácích chovech. Celoměstský systém zeleně je vymezen ve výkresech č. 4 a č. 31.
42. Příloha č. 1 vyhlášky č. 32 z roku 1999 – Regulativy funkčního a prostorového uspořádání území hlavního města Prahy, rozlišuje pod označením PP – parky a parkově upravené plochy. Pro parky stanoví funkční využití: záměrně založené architektonicky ztvárněné plochy zeleně, sady, vinice. Doplnkové funkční využití: dětská hřiště, drobné vodní plochy, cyklistické stezky, jezdecké stezky, pěší komunikace a prostory. Nezbytná plošná zařízení a liniová vedení TV. Výjimečné přípustné funkční využití: nekryté amfiteátry, kostely a modlitebny, nekrytá sportovní zařízení bez vybavenosti, zahradní restaurace, zahradní stavby, areály zdraví, komunikace účelové. Stavby a zařízení pro provoz a údržbu.
43. Pro parkově upravené plochy stanoví funkční využití. Záměrně založené plochy zeleně menší než 0,5ha a zelené pásy. Doplnkové funkční využití: dětská hřiště, drobné vodní plochy, cyklistické stezky, jezdecké stezky, pěší komunikace a prostory. Nezbytná plošná zařízení a liniová vedení TV. Výjimečné přípustné funkční využití. Komunikace účelové, liniová vedení technického vybavení. Stavby a zařízení pro provoz a údržbu.
44. Z výkresu č. 31 je zřejmé, že dotčené pozemky jsou označeny PP - parky a parkově upravené plochy.

IV.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze.

45. V první řadě městský soud shledal, že napadené rozhodnutí má povahu úkonu správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti a je proto ve smyslu § 65 odst. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) rozhodnutím, které podléhá soudnímu přezkumu.
46. Posuzování vlivů na životní prostředí je nástrojem prevence a zahrnuje: zjištění vlivů, popis vlivů, posouzení vlivů a vyhodnocení vlivů. Pokud by v rámci procesu EIA nebyly zohledněny všechny vlivy, pak by stanovisko EIA mohlo být věcně nesprávné (nezákonné), neboť by vycházelo z neúplně zjištěného skutkového stavu (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010-169) Stanovisko EIA je závazným podkladem pro navazující řízení. Podle Přílohy č. 1 kategorie II. bod 10.2 zákona č. 100/2001 Sb. (ve znění účinném do 31. 12. 2015) jde o záměry vyžadující zjišťovací řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

47. V projednávané věci podaná žaloba směřuje proti rozhodnutí, jímž bylo původně vydané sdělení zrušeno postupem podle § 156 odst. 2 správního řádu, pravomocným rozhodnutím správního orgánu rozhodujícím o opravném prostředku proti zrušujícímu rozhodnutí, které má povahu individuálního právního aktu vydaného orgánem veřejné moci z pozice jeho vrchnostenského postavení, jež je způsobilé zasáhnout veřejná subjektivní práva žalobce.
48. K tomu městský soud připomíná, že podle předchozí právní úpravy neměl závěr zjišťovacího řízení formu rozhodnutí, a byl tudíž samostatně vyloučen ze soudního přezkumu, resp. případná nezákonnost mohla být napadána až v žalobě proti rozhodnutí, kterým se záměr povoloval (územní rozhodnutí, stavební povolení apod.). V projednávané věci došlo ke zrušení již vydaného stanoviska, které žalobce pokládá za souladné se zákonem a jiným způsobem, než žalobou směřující proti rušícímu rozhodnutí se ochrany svých práv dobrat nemůže.
49. Podaná žaloba směřuje proti procesnímu postupu, který vedl k vydání napadeného rozhodnutí, jakož i proti věcné správnosti samotného rozhodnutí.
50. K žalobní námitce ad a) nezákonnosti výzvy ke zrušení nesprávného sdělení vydané žalovaným dne 16. 10. 2014, č. j. MHMP 1479744/2014, konstatuje Městský soud v Praze, že tato námitka je nedůvodná.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2015, *cílem zjišťovacího řízení je upřesnění informací, které je vhodné uvést do dokumentace, a to se zřetelem na*

a) povahu konkrétního záměru nebo druhu záměru,

b) faktory životního prostředí uvedené v § 2, které mohou být provedením záměru ovlivněny,

c) současný stav poznatků a metody posuzování.

U záměrů a změn záměrů uvedených v § 4 odst. 1 písm. b), c), d) a e) je cílem zjišťovacího řízení také zjištění, zda záměr nebo jeho změna má významný vliv na životní prostředí, případně zda záměr může samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit území evropsky významné lokality nebo ptací oblasti, a zda bude posuzován podle tohoto zákona.

51. Výstupem zjišťovacího řízení je písemný závěr zjišťovacího řízení, který měl v době vydání sdělení ze dne 25. 11. 2013, č. j. ÚMČP17 018344/2013/VYS/Ur, právní formu tzv. jiného správního úkonu (vyjádření, osvědčení a sdělení) podle části čtvrté správního řádu.
52. Podle § 156 odst. 2 správního řádu *vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu, které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit podle odstavce 1, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil, a to s účinky ode dne, kdy bylo zrušované vyjádření nebo osvědčení vydáno anebo sdělení učiněno, nestanoví-li zákon jiný postup; takové usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení. Na tento postup se přiměřeně použijí ustanovení hlavy IX části druhé o přezkumném řízení.*
53. Citované zákonné ustanovení upravuje postup správního orgánu poté, co vyjde najevo, že jím vydané vyjádření nebo osvědčení či jím učiněné sdělení nelze opravit a předmětné vyjádření, osvědčení či sdělení je v rozporu s právními předpisy. V tomto případě správní řád žádá, aby správní orgán rozporné vyjádření, osvědčení či sdělení svým rozhodnutím ve formě usnesení zrušil, a to s účinky ex tunc, není-li stanoven jiný postup. Toto zrušovací

usnesení s účinky ex tunc je správní orgán oprávněn učinit nejdéle po dobu, po níž trvají účinky zrušovaného vyjádření, osvědčení či sdělení.

54. Oproti rozhodnutí správního orgánu, jehož náprava je realizována cestou řádných opravných prostředků, či následně cestou přezkumného řízení, ev. obnovy řízení, citované zákonné ustanovení dopadá na vyjádření, osvědčení nebo sdělení správních orgánů, které nemají povahu rozhodnutí. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 4. 2016, č. j. 3 As 141/2015-29, „*možnost zrušit úkon provedený podle části čtvrté správního řádu je typickým prostředkem dozorčího práva vyhrazeným univerzálně správním orgánům k nápravě vadných úkonů v rámci výkonu veřejné správy. K takovému postupu může dát podnět kdokoli, pro podatele však z něho nevyplyvají žádná hmotná práva či povinnosti.*”
55. Podle § 81 odst. 3 písm. a) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, *magistrát vykonává přenesenou působnost hlavního města Prahy, není-li tímto nebo zvláštním zákonem svěřena jiným orgánům hlavního města Prahy. Magistrát přezkouvává rozhodnutí vydaná orgány městských částí ve správním řízení nebo podle zákona upravujícího správu daní a poplatků, pokud není zákonem tato působnost svěřena zvláštnímu orgánu nebo zvláštní zákon nestanoví jinak.*
56. Citované zákonné ustanovení zakotvuje postavení Magistrátu hlavního města Prahy jako nadřízeného správního úřadu příslušného k přezkouvání rozhodnutí vydaných orgány městských částí podle správního řádu nebo podle daňového řádu. Přezkouvání rozhodnutí ve správním řízení není možné omezit pouze na přezkumné řízení podle § 94-99 správního řádu, ale je jím nutno rozumět jak řízení odvolací (§ 81-93 správního řádu), tak obnovu řízení (§ 100-102 správního řádu), jakož i ochranu před nečinností (§ 80 správního řádu).
57. Žalobce má za to, že vydáním výzvy ze dne 16. 10. 2014, žalovaný překročil meze své pravomoci. K tomu však zjevně nedošlo. Citovaný § 81 odst. 3 písm. a) zákona č. 131/2000 Sb., opravňuje žalovaného přezkouvat rozhodnutí vydaná orgány městských částí. Jak městský soud již shora vysvětlil, sdělení ze dne 25. 11. 2013, č. j. ÚMČP17 018344/2013/VYS/Ur, povahu správního rozhodnutí nemá. Přezkumná pravomoc žalovaného se v daném případě neuplatní a na výzvu ze dne 16. 10. 2014 je třeba nahlížet jako na podnět, k němuž je oprávněn kdokoli.
58. V žalobní námitce ad b) žalobce trvá na tom, že zrušené sdělení ze dne 25. 11. 2013, č. j. ÚMČP17 018344/2013/VYS/Ur, nebylo nezákonné, neboť je výsledkem zjišťování skutkového stavu, nikoli aplikací právního předpisu. Druhá žalobní námitka není důvodná.
59. Citované ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu umožňuje správnímu orgánu zrušit vydané sdělení, vyjde-li najevo jeho rozpor s právními předpisy.
60. Opatření obecné povahy představuje určité překlenutí dvou v činnosti veřejné správy tradičních základních forem jednostranných správních aktů: normativních (abstraktních) právních aktů na jedné straně a individuálních (konkrétních) právních aktů na straně druhé. (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2008 sp. zn. Pl. ÚS 14/07), z uvedeného vyplývá, že přezkum vydaného sdělení z hlediska jeho souladu s územním plánem přijatým formou opatření obecné povahy je přípustný.
61. K tomu je však třeba připomenout shora citované ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb. Zjišťovací řízení, jehož předmětem je automaticky posuzovaný záměr,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

neslouží k posouzení otázky, zda je třeba v tomto procesu pokračovat. Sdělení ze dne 25. 11. 2013, č. j. ÚMČP17 018344/2013/VYS/Ur, posuzuje záměr z hlediska jeho souladu s územním plánem, nikoli s ohledem na možný vliv záměru na životní prostředí. „Stěžejním účelem zjišťovacího řízení však je vymezit, jaké informace je třeba v dokumentaci (fáze navazující na zjišťovací řízení) doplnit, upřesnit apod. Jedná se o tzv. scoping. Vychází se přitom jednak z povahy či druhu záměru, faktorů životního prostředí, které mohou být ovlivněny, a současného stavu poznatků a metod posuzování,“ (Bahýľová, L., Kocourek, T., Vomáčka, V.: Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015). Tomuto účelu vydané sdělení nedostalo.

62. Ad c) žalobce namítá uplynutí zákonných lhůt pro zrušení vydaného sdělení. Ani třetí žalobní námitka není důvodná.
63. Na postup podle § 156 odst. 2 správního řádu se přiměřeně uplatní ustanovení týkající se přezkumného řízení obsažená v hlavě IX části druhé správního řádu. Tato ustanovení se však použijí toliko „přiměřeně“, neaplikují se tam, kde § 156 odst. 2 správního řádu stanoví výslovně jinak. Jednou z odlišností tohoto řízení od „obecného“ přezkumného řízení upravenou v § 156 odst. 2 správního řádu je mj. i ustanovení o tom, že „usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení“ – jde tedy o speciální úpravu o tom, v jaké lhůtě je možno zrušující usnesení vydat. Je tedy vyloučena aplikace § 96 odst. 1 a § 97 odst. 2 správního řádu, které zakotvují lhůty pro rozhodování v „obecném“ přezkumném řízení.
64. Ke stejnému závěru dospěl Městský soud v Praze rovněž v rozsudku ze dne 27. 6. 2013, č. j. 7 A 86/2011-42, kde mimo jiné uvedl: „§ 156 odst. 2 správního řádu, který stanoví, že „usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení“. Pokud by i pro přezkum osvědčení měly platit lhůty uvedené v § 96 odst. 1 a § 97 odst. 2 správního řádu, není zřejmé, jaký smysl by vlastně toto ustanovení mělo. Dle názoru soudu je zřejmé, že tímto ustanovením chtěl zákonodárce zakotvit odlišnost lhůt pro přezkumné řízení vedené ve vztahu k osvědčením od přezkumného řízení vedeného ve vztahu k rozhodnutím. Jinou možnost výkladu toto ustanovení neskýtá, a zcela tak vylučuje výklad prezentovaný žalobcem.“
65. Ad d) se žalobce dovolává nezákonnosti zrušujícího rozhodnutí z důvodu újmy, jejíž vznik mu hrozí. Čtvrtá žalobní námitka rovněž není důvodná.
66. Podle ust. § 94 odst. 4 správního řádu (který se ve smyslu věty druhé § 156 odst. 2 správního řádu použije přiměřeně), jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyt práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.
67. Podle odst. 5 citovaného ustanovení při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).
68. K otázce dobré víry v právně obdobném případě se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 21. 1. 2010, č. j. 6 As 36/2009 – 162, v rozsudku ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 21/2010-232, v rozsudku ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014 – 36, nebo v rozsudku ze dne 11. 1. 2016, č. j. 5 As 5/2014 – 24. Ústavní soud v nálezu ze dne 9. 11. 2004, sp. zn. I.

ÚS 163/02, uvedl, že: „jedním ze základních atributů právního státu je důvěra jednotlivce v rozhodovací činnost orgánů státu, ať už jde o rozhodování orgánů moci zákonodárné, výkonné či soudní. Snaha o nastolení stavu, kdy jednotlivec může důvěřovat v akty státu a v jejich věcnou správnost, je základním předpokladem fungování materiálního právního státu“.

69. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 94/2011 – 102, se uvádí: „pod pojmem dobrá víra je v tomto případě nutno chápat objektivně posuzované vědomí jedince o souladu jednání s právem. Jinými slovy, dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem. (...) Samotná nevědomost tedy nepředstavuje dobrou víru. K naplnění dobré víry je navíc potřeba objektivní nemožnost rozpoznat skutečný stav věci“.
70. Absenci dobré víry spatřuje judikatura zejména v těch případech, kdy subjekt veřejnoprávního vztahu buď vědomě sám jednal v rozporu s právem, anebo vědomě zanedbal možnost zjistit, že konkrétní skutečnost je s právem v rozporu.
71. V napadeném rozhodnutí se žalovaný řádně a věcně správně vypořádal s námitkou dobré víry žalobce a možnou újmou, která mu hrozí.
72. Ve sdělení ze dne 25. 11. 2013, č. j. ÚMČP17 018344/2013/VYS/Ur, je mimo jiné výslovně uvedeno: „Dle výkresu č. 19 ÚZEMNÍ SYSTÉM EKOLOGICKÉ STABILITY a **výkresu č. 31 PODROBNÉ ČLENĚNÍ PLOCH ZELENĚ** jsou uvedené pozemky v návrhu celoměstského systému zeleně“. Dále je zde uvedeno: „Dle výkresu č. 25 VEŘEJNĚ PROSPĚŠNÉ STAVBY jsou výše uvedené pozemky dotčeny veřejně prospěšnou stavbou podle seznamu v textové části kódem 2/ZP/57-Zličín-zřízení lesoparku ulice Hrozenkovská“.
73. Ačkoli Změna Z1000/00 Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy včetně její přílohy č. 1 Regulativy funkčního a prostorového uspořádání území hlavního města Prahy, (viz bod 41 až 44 rozsudku) je rozsáhlý dokument, lze po každém vlastníkovi pozemku na území hlavního města spravedlivě požadovat, aby byl seznámen s jeho obsahem a tím, jak je jeho pozemek začleněn v rámci funkčního využití území a jaké jsou možnosti využití tohoto pozemku.
74. Tím spíše lze takovou vědomost požadovat po žalobci, který je právnickou osobou, vlastní pozemky nemalé rozloha a jak sám uvedl, dlouhodobě zamýšlí vybudovat pietní park vyžadující investice v řádech stovek milionů korun.
75. Se čtvrtou žalobní námitkou úzce souvisí námitka pátá ad e) správnost vyjádření k EIA (věcná správnost sdělení ze dne 25. 11. 2013, č. j. ÚMČP17 018344/2013/VYS/Ur).
76. Pokud by se žalobce řádně seznámil se změnou územního plánu, jeho přílohy a k tomu příslušejícím výkresům č. 4 a č. 31, seznal by, že dotčené pozemky jsou funkčně zařazeny jako plochy určené pro parky, plochy určené pro hřbitovy, jsou vymezeny samostatně. Záměr žalobce je navrhován v ploše parky, tedy v ploše neurčené pro krematoria nebo plochy určené pro pohřbívání zvířat a jeho umístění na daných pozemcích není podle územně plánovací dokumentace možné. Žalobci nic nebránilo se změnou územního plánu včas seznámit. Městský soud v Praze konstatuje, že vlastník pozemků postupující s péčí řádného hospodáře je k tomu přímo povinen.
77. Pokud tak žalobce neučinil, nemůže se úspěšně dovolávat dobré víry ve správnost sdělení ze dne 25. 11. 2013, č. j. ÚMČP17 018344/2013/VYS/Ur. Usnesení ze dne 17. 12. 2014, č. j. ÚMČP17 021119/2014/VYS/Sy, sp. zn. S-ÚMČP17 021119/2014/1, jímž stavební úřad

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zrušil toto sdělení ve spojení s napadeným rozhodnutím nejen, že žalobci nezpůsobilo újmu, ale naopak vzniku újmy předešlo. Pokud by totiž žalobce započal s investicemi do projektu pietního parku, v domnění, že vyjádření k EIA bylo vydáno správně, ačkoli na daných pozemcích není umístění parku možné, vynaložil by tyto prostředky zbytečně.

78. Městský soud v Praze uzavírá, že žalobci nesvědčí dobrá víra ve správnost vydaného sdělení, újma, která zrušením sdělení vznikla, je z hlediska újmy, jejíž vznik žalobci hrozil nepodstatná a usnesení ze dne 17. 12. 2014, č. j. ÚMČP17 021119/2014/VYS/Sy, sp. zn. S-ÚMČP17 021119/2014/1, je věcně správné. Čtvrtou i pátou žalobní námitku Městský soud v Praze odmítl jako nedůvodnou.

V.

Závěr a náklady řízení.

79. Městský soud v Praze (dále též je jako „městský“ soud“) přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházejí ze skutkového a právního stavu, jaký tu byl v době vydání rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s ji proto zamítl.
80. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti, městský soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. října 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.